

Arrest

nr. 28 842 van 18 juni 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. OFFERMANS loco advocaat A. WILLEM en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn.

In augustus 1999 schreef u zich na een oproeping in in de Nationale Garde van Itsjkerië. U diende in het 7de bataljon onder leiding van uw oom (J. A.) (Ov 5.5803191). Bij het uitbreken van het gewapend conflict in Tsjetsjenië werd u automatisch ingelijfd in het verzet. Uw eenheid was gepositioneerd in het Nadterichni district. Omwille van uw gezondheidstoestand hielp u het bataljon logistiek.

Half november 1999 kreeg u toestemming om naar huis te gaan. U ging naar Goite, maar omwille van de zoekacties sloot u zich met andere jongeren aan bij een groep en ging naar Shatoi. In Komsomolkoye raakten u en vele anderen, ook strijders, ingesloten. U werd op 5 maart 2000 gevangen genomen en zwaar mishandeld. U werd vrijgekocht door uw moeder.

U ging vervolgens onderduiken bij familie op verschillende plaatsen.

In de herfst van 2002 werd u opgepakt aan het Republikeins ziekenhuis. U werd ondervraagd omwille van uw contacten met uw neef (M. T.) die als emir van een Djamaat was aangesteld en in april 2002 was vermoord. U werd zodanig hard mishandeld dat men u uiteindelijk dumpte omdat men dacht dat u dood was.

Een onmiddellijke behandeling in het ziekenhuis bleek niet mogelijk. U verschool zich verder op verschillende plaatsen.

In december 2004 werd u opgepakt voor een ondervraging over de verblijfplaatsen van uw ooms (A.) en (R. Z.) (OV 6.133.173). U werd opnieuw zwaar mishandeld waarna u besloot te vluchten.

U dook nog een tijdje onder en vluchtte in september 2005 naar Polen waar u op 16 september 2005 asiel aanvraagde.

Op 6 juli 2006 kreeg u een weigeringbeslissing aangaande uw asielaanvraag. U werd wel toegelaten voor een verblijf in Polen op basis van een subsidiaire bescherming.

Omdat u bang was naar de Russische Federatie te zullen worden teruggeleid, omdat u omwille van uw gezondheidstoestand niet kon werken en onvoldoende middelen had voor verzorging, en omdat u er niet in geslaagd was naar uw oom in Oostenrijk te gaan, keerde u op 26 juli 2006 terug naar Tsjetsjenië. Op 27 november 2006 was u bij uw grootmoeder toen er een zoekactie was van Yamadaevtci. Men vertelde uw grootmoeder dat men wist dat u naar het ziekenhuis was geweest. U kon zich echter verschuilen in het gebouw.

Omdat u vreesde uiteindelijk te zullen worden opgepakt en uitgevraagd naar de verblijfplaats van uw ooms (A.) en (R.), vluchtte u op 1 december 2006 naar België.

Op 7 december 2008 kwam u aan in België waar u de volgende dag asiel heeft aangevraagd.

Er was een terugname akkoord met Polen, maar omwille van uw medische problemen werd u niet gerepatriëerd.

Op 17 juli 2007 diende u daarom een tweede asielaanvraag in."

1.2. Verzoeker verbetert in zijn verzoekschrift van 28 februari 2009 dat hij in België toekwam op 7 december 2006, en daags nadien, met name op 8 december 2006 voor de eerste maal in België asiel aanvraagde.

1.3. De Raad stelt vast dat deze verklaring van verzoeker steun vindt in het administratief dossier (zie bijlage 26 eerste asielaanvraag).

Voor het overige wordt de beschrijving van het feitenrelaas sub. 1.1. door verzoeker niet betwist.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er moet worden benadrukt dat u op 6 juli 2006 door Polen een beschermende status werd toegekend. Dat, tot bewijs van het tegendeel, u bijgevolg wordt geacht te genieten van de bescherming van Polen ten aanzien van uw land van herkomst, zijnde Rusland.

Dat, bijgevolg, indien u een nieuwe asielaanvraag in België heeft ingediend, u gehouden bent om te bewijzen dat de bescherming die u door Polen werd verleend heeft opgehouden.

Dat, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw dossier is gevoegd, blijkt dat u in Polen nog steeds de subsidiaire beschermingsstatus geniet.

U verklaart dat u niet van plan was in Polen te blijven maar dat u naar een oom in Oostenrijk wou gaan. U verklaart in Polen enkel problemen te hebben gekend omwille van uw gezondheidstoestand. U verklaart dat u niet kon werken, dat u de taal niet sprak en dat u onvoldoende middelen had om u te laten verzorgen. U verklaart ook dat men u eenmaal heeft verteld dat u niet ziek was (CG I,p.2 ; CG II,p.4).

Wat betreft de door u aangehaalde problemen in Polen moet opgemerkt worden dat deze feiten niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en evenmin aan de criteria zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat er sprake is van een intentionele gebrekkige medische verzorging in Polen.

Gevraagd naar wat het probleem was inzake medische verzorging verklaart u dat men u éénmaal heeft gezegd dat u niet ziek bent terwijl u volgens uw verklaringen amper enkele honderden meters kon lopen. (CG I, p. 2). Op basis van een éénmalige diagnose kan men echter niet concluderen dat u in Polen geen afdoende medische verzorging kon krijgen omwille van één van de redenen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Ook het feit dat u de taal niet sprak en onvoldoende middelen had aangezien u niet kon werken zijn geen feiten waaruit een vervolging blijkt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Alle vluchtelingen met uw statuut hebben immers dezelfde (aanpassings)problemen.

Uit uw verklaringen kan ook niet afgeleid worden dat het gebrek aan medische verzorging in Polen kon leiden tot een reëel risico op lijden zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan vooreerst verwacht worden dat u meer dan één diagnose liet stellen indien u meende dat de arts de verkeerde diagnose had gesteld.

U kon zich, wat het taalaspect betreft, ook laten bijstaan door andere Tsjetsjenen met een statuut die reeds langere tijd in Polen verbleven.

Er dient dan ook te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9, eerste en derde lid, van de wet van 15 december 1980.

De door u aangehaalde problemen in Tsjetsjenië na uw terugkeer in juli 2006, wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie, aangezien u van de Poolse autoriteiten bescherming heeft gekregen ten opzichte van de Russische Federatie.

Er moet bijgevolg worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u Polen heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar Polen.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat de mogelijkheid bestaat een vraag om bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd."

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen.

Uw kopies van de eerste bladzijden van uw intern paspoort en uw internationaal paspoort bekomen in Polen betreffen uw identiteitsgegevens.

Uw diploma betreft uw studie middelbaar onderwijs in Grozny.

De medische attesten uit Tsjetsjenië (dd.12/5/2006) en België betreffen uw medische situatie.

Al deze feiten staan niet ter discussie en kunnen bovenstaande appreciatie in verband met de appreciatie van uw beschermingsstatuut in Polen en uw vrees ten opzichte van Polen niet wijzigen."

4. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 februari 2009 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, en van "artikel 48/4 van de Vluchtelingenconventie van Genève" (sic).

Hij benadrukt dat hij Polen verliet omdat hij daar niet ernstig werd geholpen met betrekking tot zijn hartproblemen. Hij herhaalt dat een arts hem in Polen meedeelde dat hij geen gezondheidsprobleem had terwijl hij amper enkele honderden meters kon lopen. Hij wijst er op dat hij niet over de vereiste geldmiddelen beschikte om een andere arts te raadplegen, daar hij omwille van zijn hartproblemen niet kon werken.

Hij merkt op dat deze gebrekkige gezondheidszorg in Polen tot gevolg had dat hij bij aankomst in België nagenoeg onmiddellijk een ingreep diende te ondergaan.

Hij verklaart dat zijn medische toestand een strikte opvolging vereist gedurende zijn hele leven, en herhaalt dat hij deze in Polen niet zal krijgen, zodat hij een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Polen, en hij aldus in België de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te krijgen.

5. De Raad stelt vast dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan.

Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn aangevoerde schending van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 niet uitwerkt.

Hoe dan ook argumenteert de bestreden beslissing terecht dat de door verzoeker aangehaalde problemen in Polen niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze problemen hun oorzaak vinden in een intentioneel optreden van de Poolse autoriteiten wegens een der criteria zoals voorzien door artikel 48/3, §3 en 4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Voor wat de aangevoerde schending betreft van *“artikel 48/4 van de Vluchtelingenconventie van Genève”* (sic) (lees: van de voormelde wet van 15 december 1980), merkt de Raad op dat dit wetsartikel uitdrukkelijk bepaalt met betrekking tot gezondheidsproblemen dat de subsidiaire beschermingsstatus niet van toepassing is op vreemdelingen die voor deze problemen een beroep kunnen doen op artikel 9ter van de voormelde wet van 15 december 1980 om een machtiging tot verblijf te krijgen op medische gronden.

Verzoeker werd gemachtigd tot verblijf op grond van zijn medische problemen -zie bijlage 2 en 3 bij verzoekschrift: verzoek dd. 02/05/07 aan de burgemeester van Brugge om *“regularisatie op basis van zijn ernstige gezondheidstoestand”* en beslissing Dienst Vreemdelingenzaken dd. 22/01/2008 tot goedkeuring van dit verzoek-, zodat hij aldus niet de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 juni 2009 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE

M. BONTE